

Émile Ajar

Yalan-Roman

Türkçesi: Roza Hakmen

Roman

Yanıklar, ısırıklar, yırtılmalar. Köpekler ısırmakta. Köpek siirüleri. Ardı arkası kesilmeyen, dalga dalga köpekler. Ateşli, azgın köpeklerin saldırıları; kimseye söziünü edemediğim, böyle bir anda kendimi tutup söziünü etmemem gereken köpekler, sanki orada değİllermiş gibi, sanki rahatmışım gibi... sakın erişilmez.

(Henri Michaux, *Gizlenenle Yüz Yüze*)

Başlangıç diye bir şey yok. Herkes gibi, sıram gelince ben de doğdum, o zamandan beri de bir aidiyettir gidiyor. Kendimi toplamdan çıkarmak için her yolu denedim, ama bunu kimse başaramamış, hepimiz birer artıyız.

Oysa satrançta benim adımla 'Ajar savunması' diye bilinen, son derece yetkin bir savunma sistemi geliştirmiştim. Önce Cahors Hastanesi'nde yattım, sonra da birçok kez Doktor Christianssen'in Kopenhag'daki psikiyatri kliniğinde.

Beni uzmanlara gösterdiler, incelediler, testlerden geçirdiler, keşfettiler; savunma sistemim çöktü. "Tedavi" edildim ve yeniden piyasaya sürüldüm.

Dosyamdan birkaç rapor çalmayı başardım, belki edebi açıdan işe yarar bir şeyler bulurum, kendimi toparlarım diye.

"Rol yapma alışkanlığının yıllar boyunca böylesine kararlı ve sürekli biçimde benimsenerek bu aşırı noktaya vardırılması ve bir saplantıya dönüşmesi, ciddi kişilik sorunları olduğunu göstermektedir."

Pekâlâ, buna bir diyeceğim yok; ama herkes zaten birbiriyle yarışarcasına rol yapıyor. Cezayirli bir tanıdığım var, kırk yıldır çöpçü rolü oynuyor; bir başkası, metroda bilet zımbalama görevlisi, o da günde üç bin kez aynı hareketi yapıyor; rol yapmazsanız sosyal, uyumsuz ya da sinir hastası damgası yersiniz. Hatta daha da ileri gidip size bütünüyle düzmece bir dünyada, oynayarak yaşadığımızı söyleyebilirim, ama o zaman da olgunlaşmadığımı düşünürsünüz.

"Yetim oluşu nedeniyle çocukluğundan beri uzak bir akrabasına karşı beslediği nefret duygusu, belirgin bir Baba arayışına işaret etmektedir."

Bunun üzerine Macarca-Fince'yi denedim. Cahors'da Macarca-Fince bilen birine rastlamayacağımdan, böylece kendi kendimle burun buruna gelmeyeceğimden emindim. Ama kendimi güvende hissetmiyordum; Lot Bölgesi'nde bile Macarca-Fince bilen insanoğullarının bulunabileceği düşüncesi beni tedirgin ediyordu. Bu dili bilenler bir tek biz olacağımızdan, duygulanıp birbirimizin kollarına atılmamız ve açık yüreklilikle konuşmamız tehlikesi vardı. Karşılıklı suçüstüler açığa vurulacaktı, ondan sonra da gelsin posta arabası saldırısı. 'Posta arabası saldırısı' diyorum, çünkü konumuzla hiç ilgisi yok, bu da kaçırılmaması gereken bir fırsat. Konuyla ilgili olmayı kesinlikle istemiyorum.

Bu arada, beni anlamayacak ve benim de anlamayacağım birini aramaya devam ediyorum, korkunç bir kardeşlik ihtiyacı içindeyim.